

שיעור צח

מל"ת קפא. קפב. קפד. קפה. קפג.

מצוה קפא הזהירנו מאכול הטרפה, והוא אמרו ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, אמנם פשט הכתוב הוא כמו שנזכר במכילתא, והוא אמרם דבר הכתוב בהווה מקום שרוב הבהמות מצויות להטרף. אבל בא בקבלה ג"כ לזה הפסוק באור והוא כך, ובשר בשדה טרפה הוא ולפיכך לא תאכל אותו, ר"ל שכל בשר כיון שיצא ממחיצתו נעשה טרפה, כמו בשר קדשי הקדשים כשיצא חוץ לעזרה או בשר קדשים קלים כשיצא חוץ לחומה או בשר הפסח כשיצא חוץ לחבורה או כשהוציא העובר את ידו כמו שהתבאר ברביעי (מחולין דף ס"ח) אלו מיני בשר יקרא כלם בשר בשדה טרפה לא תאכלו ומי שאכל מהם כזית לוקה מן התורה, וכן בשר מן החי יקרא גם כן טרפה ומי שאכלו לוקה. ובגמרא חולין (דף ק"ב:) אמרו ובשר בשדה טרפה זה בשר מן החי. וכבר נכפלה האזהרה [ביחזקאל] בזו ובמצות שלפניה בכהנים לבד שהתורה צותה אותם לאכול חטאת העוף והיא במליקה והמליקה בלא ספק בחולין אינה שחיטה אבל נבלה והיה עולה במחשבתנו שהיה מותר גם כן להם בחולין אכילת המליקה והוא הדין לכל שחיטה הנפסדת, ולכן באר שהם נשארים בכלל ישראל ובאזהרה מאכול נבלה וטרפה, וכן זכרו החכמים מחובר אל דין אחר העידו עליו מזה הכתוב אין מכוונת מאמרנו זה זכרוננו, אבל הבהמה וחיה שיתחדש בה אחת מן הטרפיות המקובלות הנה אכילתה אסורה ואפילו נשחטה כראוי, ומי ששחטה שחיטה כשרה ואכל מבשרה לוקה מדרבנן, וכבר התבארו הטרפיות בגמרא חולין, ובסוף מכות התבארו משפטי אלו עם מצוה שלפני זאת המצוה. (ואלה המשפטים, קדושה הלכות מאכלות אסורות פ"ד):

מצוה קפב הזהיר מאכול אבר מן החי, והוא שמחתך ממנו אבר והוא חי ואכל אותו האבר כברייתו כזית אפילו היה בה מן הבשר כל שהוא. ומי שאכלו לוקה והאזהרה מזה אמרו לא תאכל הנפש עם הבשר, ולשון ספרי הנפש עם הבשר זה אבר מן החי, וכן נתבאר בגמרא מחולין (דף ק"ב) ושם נאמר אכל אבר מן החי ובשר מן החי חייב שתים, ובאור זה שהם שני לאוין הלאו אחד לא תאכל הנפש שהוא איסור האבר והלאו השני ובשר בשדה טרפה שהוא איסור בשר החי גם כן כמו שבארנו. וכבר נכפלה האזהרה בענין כלשון אחר באמרו לנח באבר מן החי אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו. (ראה אנכי, קדושה הלכות מאכלות אסורות פ"ה):

מצוה קפד הזהירנו מאכול דם, והוא אמרו כל דם לא תאכלו. וכבר נכפלה בו האזהרה פעמים. ובא באור הכתוב בו שהוא בכרת ואמר כל אוכליו יכרת אם היה מזיד ובשוגג חייב חטאת קבועה. וכבר התבארו משפטי מצוה זו בפרק ה' מכריתות (צו את אהרן, קדושה הלכות מאכלות אסורות):

מצוה קפה הזהירנו מאכול חלב בהמה טהורה. והוא אמרו כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו. וכבר נכפלה האזהרה בו וגזר בו הכרת בבאור אם היה מזיד ואם היה שוגג חייב קרבן חטאת קבועה. וכבר התבאר משפטי מצוה זו בפרק קמא מחולין. (צו את אהרן, הלכות מאכלות אסורות פ"ו):

מצוה קפג הזהיר מאכול גיד הנשה, והוא אמרו על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה, ומי שאכלו כלו לוקה ואפילו היה קטן מאד או שאכל ממנו כזית. וכבר התבארו

משפטי מצוה זו בפרק ז' מחולין. (וישלח יעקב, קדושה הלכות מאכלות
אסורות פ"ו):